

Ruh sağlığımızı nasıl koruyalım?

Ali Bey: “Ruh sağlığımızı nasıl koruyalım?”

Ruhta İman Kuvveti

Mide aç olursa beden güçsüz ve sağlıksız kalır. Midenin gıdası maddî yiyeceklerse, ruhun gıdası maneviyattır. Maddiyat bedeni doyursa da ruhu doyurmaz. Çünkü ruh kendisi maddî ve cismanî değildir.

Maneviyatın zirvesinde iman vardır. Ruh besleyen en kuvvetli damar imandır. İman bir intisaptır. İnsanı Sani-i Zülcelâline bağlar. 1 Bu bağ koparsa veya zafiyete uğrarsa ruh sıkıntıya girer. Çünkü ruh temel besin ve enerji kaynağından uzak kalmış olur. Ruhun bunu telâfi etmesi yeniden maneviyatına dönmesi ve Allah’a yaklaşması ile mümkündür.

Ruhun iman kuvveti, ruhun Allah’a yakınlık derecesi demektir. Bu derece ne kadar artı değerde ise ruh bundan haz alır ve huzur duyar. Ne kadar eksi değerde ise bu durum ruh için tam bir felâkettir.

Ruhu hiçbir dünyevî zenginlik doyurmaz. Altına altın serseniz, üstüne elmas kubbe yapsanız, bir eli yağda, bir eli balda olsa ruh bunlarla doymaz. Fakat bütün bunlardan fersah fersah uzakta olsa, sadece Allah’a bir adım yaklaşırsa bu, ruh için dünyalara bedeldir!

Aklın ve Ruhun Bunalımı

Ruhun bu ihtiyacını sağlamadığınızda ruh bunalıma girer.

Maneviyat eksikliği ruhu aç bırakır. Bu açlık ruhu yaşamaktan soğutur, sağlığını bozar ve bunalıma iter.

Ruha Allah inancının, Allah’a dayanmanın, Allah’a güvenmenin, Allah’ı sevmenin ve Allah’tan korkmanın verdiği teselliği hiçbir şey veremez.

Ruh bunun farkındadır. Fakat akıl farkında değildir. Nefis farkında değildir. Ruhun sıkıntısı budur. Ruh, akla ve nefse söz dinletemiyor. Haydi, nefis dinlemeyebilir. Tıynet gereği. Fakat şu kelli felli akla ne oluyor diyeceksiniz! O koca akıl, bazen zannının, bazen algısının, bazen kuruntularının, bazen arzularının, bazen nefsinin peşinde hakikatin yolunu şaşırıyor. Ruhtan gelen doğru mesajları okuyamaz hale

geliyor. Ruhun da dengesini bozuyor.

Akıl bu bunalımı görüyor, fakat çareyi başka şeylerde arıyor.

Ruh Sağlığında Helal Lokma

Bediüzzaman Hazretleri, Meyve Risalesi'nin Dördüncü Meselesi'nde dindar insanların bile namazı terk edip radyo dinlemeye koştığı İkinci Dünya Savaşı günlerinde, bu savaşı neden merak etmediğini açıklarken önemli daireler çiziyor. Ve herkesin bu dairelerin içinde bir yerde kendisine yer bulduğunu zikrediyor.

En küçük daire olan Birinci Daire kalp ve mide dairesidir. Diğer daireler, giderek genişleyen hane, mahalle, şehir, vatan ve dünya daireleridir. En küçük dairede herkesin, hangi yaşta, hangi başta ve hangi işte olursa olsun, ihmale gelmez vazifeleri vardır. Yani burada herkes bir ömür boyu kalbine iman-ı tahkikiyi kazandırmakla ve midesine helâl lokma koymakla vazifelidir.

Geniş dairelerde ise herkese her zaman görev düşüyor, sadece görevli kimselere görev düşüyor. Oysa cazibedarlığı sebebiyle geniş daireler her zaman herkesin ilgi odağı olmuştur. Bazen bu ilgi ve merak bir ömür artarak devam ediyor. İnsanı yutuyor ve boğuyor.

İhmal edilen Birinci dairedeki görev ise, zaten Müslüman bir aile çocuğu olduğumuz gibi çok genel yuvarlamalarla hissedilmez hâle geliyor.

İhmal edilen mideye haramlar giriyor. Akıl fesada uğruyor. Kalbin manevî dengeleri alt üst oluyor. Akıl haramlara ve manevî dengelerin bozulmasına çabuk fetva buluyor. Fetva ile haramlar ve maneviyatsızlık çoğu zaman yol oluyor. Bundan kalp sıkılıyor, bunalıyor ve krizlere giriyor. Optik gözleri körleşen akıl, kalbin krizini anlamakta yetersiz kalıyor ve çareyi malda, makamda, itibarda, şöhrette, yalanda, eğlencede, siyasette, iktidarda arıyor. Akıl bulduğunu zannederken, kalp aradığını bulamıyor ve içe doğru çöküş yaşıyor.

Ruh sağlığı bozuluyor.

Ruh sağlığını korumanın yegâne çaresi Müslüman bir aile evlâdı olduğuna sığınmaksızın, Bediüzzaman'a göre kalbe iman-ı tahkiki, mideye helâl lokma koymaktan geçiyor.

Dipnot:

1- Bediüzzaman, Sözler, s. 495.